

My dvě s Tali. To předchozí první pokovidí venčení.

Rumíček byl pochopitelně s námi, ale ten neměl co napravovat.

Budto přes noc Tali doputovalo z mozkovny do paty a zpátky nějaký to zjištění, že takhle jí to nevyhovuje, když na ni fšící kašlou, nebo se vyspala do růžova, ale každopádně to v tu neděli už bylo o něčem jiném.

A i s tím počasím. Sluníčko se aspoň trošánek snažilo a tak to bylo takový značně pohodovější, než předchozí den.

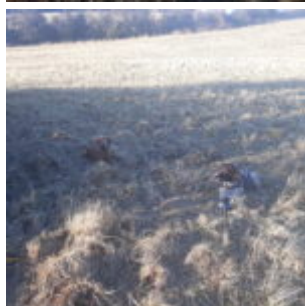
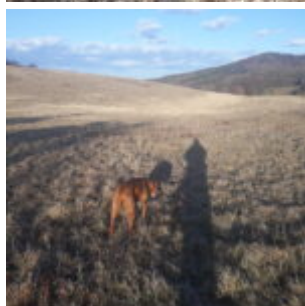
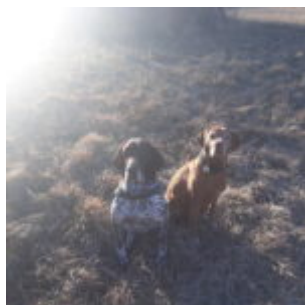
Zase přišlo ke slovu na louce za Domečkem "coursingový trénování" a já jsem byla zvědavá, jak to bude pokračovat dál. Přišlo překvápko a to příjemný. Tali si dávala záležet, aby si nechala zvukovody průchodný, a aby dodržovala to, co jí bylo řečeno. Po povelu "Cesta" se skutečně držela jen na té cestě a občas se otočila, ešivá jako vidim. Viděla jsem. A radši moc přehnaně v tenhle moment nechválila, páč to jí pak hrkne v makovici, myslí si, jak už teda stačilo a tadáááá jde páchat nepřístojnosti. Tak jsem byla taková decentnější v tom chválení - pro tentokrát.

Na ty nepřístojnosti ale fakt tentokrát nedošlo. Takže jsem si užila nejen hraní s ohaříkama, kdy jsem jim čutala balonky, schovávala balonky apod., ale došlo taky na hezký cvičení, který jsem do balonkování zařadila. Páč je o mně známo, že jen tak bezcílň házení úplně nepreferuju.

Takže jsme se různě odkládali, čekali, hledali a vůbec si to užívali. Všichni tři společně.

A tak jsme to napravily

A bylo to moc fajn, nikdo nedělal, že ho ostatní otravujou svejma požadavkama, a že nemá

uši, a že, a že..... no a nikdo tím pádem nebyl otrávenej, nikdo se pak za námi netáhnul jako ten smrad ze syrečků. Ba naopak, několikrát Taliprtka sama přišla podat hlásání, že je tady s námi a..... že snad je tady s námi i ráda. Naprosto jinej pes a naprosto jiný venčení. To by vás z ní švihlo, jak to má zleva doprava.

No ale já si takhle mohla užívat toho, že si můžu nabrat do plic pořádněj skoro už jarní vzduch, kterým rezonovalo sluníčko a hodně modrý nebe. Nad hlavou mi plachtily dva krkavci, který jsem už dloouho vlastně neviděla. Asi se přes zimu někdo schovávali a teď si zase oprašujou hranice svýho teritoria. Ledabyly jsem si vykračovala loukama (na kopečky v lese jsem se ještě ani náhodou necítila □), ruce v kapsách, občas jsem hvízdla na ohaře a bylo nám moc fajn.

A já si uvědomila, jak děsně moc se těším, až zase najdu první letošní kvítek podbělu. Uuuuž se to blíží, přátelé, uuuuž se to blíží. I když to teď momentálně fakt nevypadá, když tenhle článek dopisuju, páč sněží jako blásen, ale já to vím. Jaro za chvíli rozkopne dvěře a bude tady s námi. Já to vím! Těšme se, hoodně se těšme.